

1

‘Get those husks!’

Terwijl ik net even lekker met mijn bijl op een autowrak sta in te hakken om wat metaal te verzamelen, wordt het team omsingeld door een troep zombieachtige wezens. Ik laat mijn karakter zijn shotgun trekken en haal er enkele neer. Ik voel me een held, maar dan rijst het volgende probleem.

‘Out of ammo, cover me!’ roep ik terwijl ik snel een beschermende muur probeer te bouwen. Het lukt niet echt, want de kronkelende wezens rukken van alle kanten op.

‘We’re not gonna make it!’ roept Pan158, die met een golfclub wild om zich heen staat te maaien. Hij draagt een minirok met tijgerprint, is überblond en heeft een onrealistische cupmaat. Alleen de jongensstem die door mijn koptelefoon snatert, herinnert me eraan dat hij van hetzelfde geslacht is als ik. Dat is het leuke in de gamewereld, je kunt zijn wie je wilt. Jongen, meisje, genderneutraal, dier, fantasiewezen, alien of monster; het maakt allemaal niet uit. Mijn eigen karakter ziet er nog vrij realistisch uit. Al is het superheldgehalte niet echt in verhouding met wie ik werkelijk ben.

Ik haast me naar een rotsformatie waar ik hopelijk wat dekking kan vinden. Natuurlijk hebben de kwijlende gestalten me direct door en slaapwandelen ze zielloos achter me aan.

De gevleugelde en mierzoet geklede Candycaenesss – wel echt een meisje – wordt belaagd door een horde monsters, maar ik kan weinig doen om haar te redden.

Midden in een heldhaftige sprong om munitie te verzamelen, schrik ik me wezenloos doordat mijn moeder opeens naast me staat. Ik val tussen de husks op de grond, word overmeesterd, en wanneer ik halfdood rondkruip, is er niemand in de buurt om me weer tot leven te wekken.

‘Jezus, mam. Wil je me een hartaanval bezorgen of zo?’ Ik gooi mijn headset af. Dit spel is toch verloren.

‘Misschien moet je dat ding wat minder hard zetten. Zelfs ik kan horen hoe iedereen aan flarden wordt geschoten.’

Mam trekt de gordijnen open, daglicht stroomt mijn kamer in. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes.

‘Ik moet nog wat boodschapjes doen, ga je even mee?’ vraagt ze heel nonchalant, alsof ze het antwoord nog niet weet.

‘Wat denk je zelf?’

‘Van die muffe lucht hier gaat niemand zich beter voelen.’ Ze gooit het raam open. Er klinken vogeltjes en een voorbijrijdende auto. Alsof alles gewoon normaal is. ‘Je kunt niet eeuwig binnen blijven zitten.’

‘Dat bepaal ik zelf wel.’

Mijn moeder zucht en zet haar armen in haar zij. Dan schudt ze haar hoofd en loopt de deur uit.

‘Kleed je op z’n minst aan,’ roept ze nog.

Kleed je aan. Natuurlijk, niets moeilijks aan, dat leer je als kleuter. Nu is dat allemaal niet zo eenvoudig meer. En waarom zou ik de moeite nemen als ik toch de deur niet uit ga? Wat boeit het iemand als ik de hele dag in mijn pyjamabroek blijf zitten? Niemand die het ziet.

Cu guys, typ ik in en ik sluit *Fortnite* af. Na deze nederlaag heb ik even geen zin meer.

Pap is werken, Lieke naar school en mam naar de winkel. Eindelijk eventjes alleen. Niemand die aan mijn hoofd zeurt, niemand die zegt wat ik moet doen en niemand die behulpzaam probeert te zijn terwijl ik er niet om vraag. Gewoon even niets.

Het is stil in de woonkamer. Ik kijk om me heen, op zoek naar opties. Dingen om te doen. Dingen om de dag mee te vullen. Natuurlijk kan ik ook gewoon niets doen en op de bank gaan liggen, maar veel meer dan dat en gamen doe ik de laatste tijd al niet. Niet dat ik veel zin heb in iets anders, maar je moet toch iets doen om de tijd te doden. Tijd lijkt uitgerekt te worden wanneer je je verveelt en juist in te krimpen wanneer je het naar je zin hebt. Tijd is iets raars.

‘Het wordt allemaal beter naarmate de tijd verstrijkt,’ zeggen ze telkens. Ik heb er nog niet veel van gemerkt. Natuurlijk, ik heb minder pijn en weet me zo langzamerhand een beetje te redden. Ik krijg iets van mijn zelfstandigheid terug. Maar is dat het waard? Zelf naar de wc kunnen gaan moet toch de normaalste zaak van de wereld zijn en niet een beloning voor maandenlang hard werken? Gewoon de deur uit kunnen gaan zonder grenzen zou toch normaal moeten zijn voor iedereen? Maar die tijd is voor mij voorbij. Als ik de deur uit ga, zijn er alleen maar grenzen. Er zijn meer dingen die ik niet kan, dan die ik wel kan. Het voelt alsof mijn vrijheid van me is afgenomen. Ik heb overal hulp bij nodig en word door iedereen nagestaard. Zo voelde het in ieder geval, die paar keer dat ik met mijn moeder een rondje heb gemaakt.

En dan te bedenken wat me volgende week te wachten staat. Ik wil het niet, maar ik moet. Er is leerplicht, ook voor mensen die niet compleet meer zijn. In de coronaperiode mochten we niet naar school en moesten we allemaal onlineles volgen. Nu

lijkt dat ineens out of the question en moeten we per se fysiek aanwezig zijn.

Ik ruik aan mijn t-shirt en concludeer dat de muffe geur van mezelf afkomstig is. Jak, hoeveel dagen is het ook alweer geleden dat ik gedoucht heb? Het is ook zo'n vreselijk gedoe, al heb ik tegenwoordig meer privacy. Dat was tot voor kort wel anders. De thuiszorgorganisatie stuurt altijd uitgerekend vrouwen. Jonge vrouwen, net klaar met hun opleiding, die jou weleens komen helpen terwijl je in vol ornaat voor hen zit. Hoe gênant kan het zijn? Niet gek dat je de douchebeurt dan liever een dagje overslaat. Of twee, of drie.

Gelukkig is de tijd van totale hulpeloosheid voorbij. Ik heb al een paar keer alleen gedoucht, al stond mijn moeder wel zo ongeveer achter de deur voor noodgevallen. Natuurlijk gebeurde er niets, dus wat zou me nu tegenhouden om ongestoord lekker een douche te nemen?

Na een glas cola achterover te hebben geklokt, rol ik naar de badkamer. *Mijn* badkamer, kan ik het eigenlijk wel noemen, want de rest doucht boven. Mijn vader heeft in korte tijd samen met oom Karel een tweede badkamer op de begane grond gebouwd, want telkens naar boven gaan is voor mij natuurlijk ondoenlijk. Ik zie mezelf al zitten in zo'n traplift, als een bejaarde.

De badkamer is helemaal aangepast aan mijn behoeften. Er is overal ruimte voor de rolstoel, er is een inloopdouche, er zijn beugels om me aan vast te houden en de wasbak en spiegel hangen laag. Allemaal bejaardendingen die ik eigenlijk in nog geen zeventig jaar nodig zou moeten hebben.

Mijn slaapkamer is ook naar beneden verplaatst, naar de plek waar mijn moeders hobbykamer was. Hij is kleiner, wat zowel

praktisch als onpraktisch is. Ik moet me met mijn rolstoel heel precies tussen de meubels door bewegen, maar daar staat tegenover dat ik wel alles bij de hand heb.

Ik manoeuvreer me zittend uit mijn kleren, wikkel mijn zwachtels af en klap de douchestoel open. Even vergeet ik de rolstoel op de rem te zetten terwijl ik me eruit probeer te hijsen, waardoor ik bijna op mijn bek ga. Maar bij de tweede poging lukt het en kom ik op de douchestoel terecht. Ik merk dat mijn armspieren al een stuk steviger zijn geworden sinds ik ze veel meer gebruik. Natuurlijk helpt de training in het revalidatiecentrum daar ook bij. Als ik maar niet zo'n bodybuildersfiguur krijg als mijn *Fortnite*-karakter, want dat vind ik toch echt iets te veel van het goede. Hoewel meisjes er misschien juist op vallen.

Ik pak de douchekop uit de standaard en zet hem aan. Wanneer het water warm is, laat ik het over me heen stromen. Ik moet zeggen dat de warme stralen best aangenaam zijn. Mijn muffe lichaamsgeur wordt er even door versterkt; deze douche is echt nodig.

Op het moment dat ik de shampoo wil pakken, merk ik dat de fles leeg is. Ik vloek en besef weer ten volle dat ik geen benen heb waarmee ik even naar het kastje kan lopen om er een nieuwe fles uit te pakken. Die benen eindigen sinds kort met twee lelijke stompjes, net onder mijn knieën.

Ik pak de flacon douchegel op. Zou ik daar ook mijn haar mee kunnen wassen? Het zal in ieder geval schoner worden dan het was. Ik giet de vloeistof over mijn hoofd en masseer hem in. De geur prikkelt mijn neus en herinnert me even aan tijden dat alles nog goed was. Alsof ik gewoon boven in de badkamer sta en straks op de fiets naar school ga.

School, daar wil ik nu helemaal niet aan denken. Ook niet aan de mensen die ik daar ga treffen. Ik wil gewoon helemaal niets.

‘Alweer hutspot?’ klaagt Lieke terwijl ze verveeld met haar vork in de berg op haar bord prikt.

‘Het is officieel nog winter, dus het mag nog,’ zegt mam en ze schept een lepel jus op.

Vroeger vond ik het altijd leuk om van mijn stampot een vulkaan te maken, met de jus als lava, die dan via een gleufje over mijn bord stroomde. Nu interesseert dat me niet meer. Ik eet omdat het moet, en het boeit me niet echt wat het is.

Lieke is een zeur. Er zijn genoeg mensen die helemaal niets te eten hebben. Maar ik houd mijn mond, want ik heb geen zin in een discussie.

‘O ja, straks krijgen we weer die experimentele zomersalades met wazige dingen. Couscous en zo,’ zegt Lieke.

Experimenteel. Sinds Lieke in de brugklas zit, zijn er heel wat woorden aan haar vocabulaire toegevoegd. En die gebruikt ze te pas en te onpas, waarschijnlijk om indruk te maken.

‘Als jij het soms beter kunt, mag je gerust je gang gaan in de keuken,’ vindt pap.

Mam staat hem bij. ‘Je krijgt toch kookles op school? Misschien is het wel een goed idee om eens iets meer bij te dragen aan het huishouden. We hebben onze handen vol genoeg.’

Aan Tom, wilde ze er waarschijnlijk achter plakken, maar ze bedacht zich op het laatste moment. Want dat zou natuurlijk vreselijk lullig zijn. Mijn hele leven is lullig op dit moment, en dat zal nooit meer veranderen. Mijn benen zijn weg en ik krijg ze niet terug.

Lieke zucht teatraal en mompelt wat.

‘Lekkere douche gehad?’ vraagt mam.

Ik haal mijn schouders op. Natuurlijk wil ik niet laten merken dat ik er best van heb genoten. Het leven is ruk en dat moet ik uitstralen.

‘Doe alleen de deur de volgende keer alsjeblieft niet op slot, Tom. Als er wat is, kunnen we niet bij je komen.’

Ik werp mam een geërgerde blik toe. Kunnen ze me niet gewoon laten doen wat ik wil?

‘Die hebben we zo open met de schroevendraaier, hoor,’ meldt pap.

Fijn. Dus mijn privacy is maar een façade? Wijselijk zeg ik niets. Ik wil gewoon zo snel mogelijk mijn eten ophebben, zodat ik naar mijn kamer kan. Dan kan ik me weer terugtrekken in mijn gamewereld.